

Nicolas Mathieu

ROSE ROYAL / WAGNER BÍRÓ

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

Nicolas Mathieu

ROSE ROYAL
WAGNER BÍRÓ

Fordította
Király Katalin

Az Európai Unió társfinanszírozásával

Az Európai Unió finanszírozásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication (P.A.P.) Kosztolányi, a bénéficié du soutien de l'Institut français en Hongrie.
Ez a mű a Magyarországi Francia Intézet támogatásával a Kosztolányi Könyvtámogatási Program (P.A.P.) keretében jelent meg.

Rose Royal

Copyright © Éditions In8, 2019

Published by arrangement with SO FAR SO GOOD Agency

La Retraite du juge Wagner

Copyright © ACTES SUD, 2021

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Hungarian translation © Király Katalin, 2024

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2024

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 493 295 6

ISSN 2064-2989

ROSE ROYAL

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Itt szeretnék köszönetet mondani Maud Gluszkowskinak, Elsa Grimbergnek, Isabelle Leclercnek, Hermine Naudinnek, Emmanuel Noblet-nak, Hélène Riffaudeau-nak, Manuel Tricoteaux-nak, és természetesen Marc Villard-nak, akinek hálával tartozom azért, mert leírhattam Rose történetét.

I.

Rose leugrott a buszról, egy szuszra, csaknem futtában vágott át az utcán, ügyet sem vetve az amúgy sűrű és kétirányú forgalomra. Ma világos pamutszoknyát és a vállát szabadon hagyó, csinos felsőt viselt. Fekete kabátkája átvette a táskáján, cipősarka gyönyörű cseresznyepiros volt, messziről szemet szúrt. Távolabbról nézve nehezen lehetett volna kitalálni, hány éves, de megőrizte vonzó alakját, egész teste ruganyosságát, ami még mindig a fiatalságát idézte. Különösen a lába maradt csodás. Léptei nyomán az autóáradat megtorpant, tajték a délután hat órai áramlatban, egy szakállas egy Ford Escortból pedig a forma kedvéért rádudált. De Rose meg sem hallotta.

Ugyanolyan gyors, nemtörődöm, élénk léptekkel folytatta az útját, napszemüvegét a táskájába csúsztatta, amikor belökte a Royal ajtaját. Tűsarkai kopogása kísérte, ami elhalt a kocsmá ismerős félhomályában. Az órájára pillantott. Még korán volt. Rose derűs volt, megszomjazott.

– Sziasztok!

– Szia! – mondta Fred, a tulaj.

Miközben kitöltött neki egy pohár sört, Rose kinyitotta az aznapi újságot. Ide tért be minden este meló után, mindig a pulthoz ült le, magasan keresztbe vetett lábbal, mivel a lábára büszke volt, és kikérte az első italát: egy pohár sört. Általában este hét óra tájt érkezett. Gyakran sötét volt már, kivéve nyáron, és Rose ettől valami bűntudatfélélet érzett.

A Royal belső tere hosszú volt, végignyúló bárpulttal, három sörcsappal és hatalmas, poros kirakatablakokkal, amelyek egy kínai üzletre, egy cipőjavítóra és egy önkiszolgáló élelmiszerboltra néztek. Hátul egy csocsó meg egy biliárd. A bútorzat a hetvenes évekből maradt itt, fából és kék műbőrből készült. A mosdók jobb kéz felől voltak, kellőképpen tiszták, a falak matricával tele. A Royalban állandóan amolyan nap végi hangulat uralkodott. A vendégkör változhatott, a zene rock maradt.

Rose az első korty után érezte, hogy a mellkasában felenged valami. A sör hideg volt, az újság gyűrött, a bal talpa alatt érezte a lábtartó fémes szilárdságát. Ez a három érzés számára egy egész világot jelentett, kellemesen otthonos volt. Megnedvesítette az ujját, hogy lapozzon, Fred pedig megkérdezte, mi újság.

– Pff, semmi különös.

Rose nemsokára betölti az ötvenet, de ügyet sem vetett rá. Tudta, mik az ütőkártyái, az alakja, amely nem hagyta cserben, meg aztán a lába, ami tényleg csodás. Az arca viszont egyre megviseltebb. Nem puffedt, és nem is különösebben gyűrött, de nyomot hagytak rajta a könnyek és az álmatlan éjszakák. Szája körül kusza ráncok hálózata. És a haja sem olyan sűrű már, mint hajdanán, oda az érzéki sörény, amelynek sikerei jó részét köszönhette. A festék legalább elfedi az őszülő hajszálakat.

Rose elérkezett abba a nehéz életkorba, amikor úgy tűnik, minden maradék ifjúságunkat és energiánkat felémésztik a hétköznapi kudarcok. Néha egy társaságban vagy buszon-villamoson utazva azon kapta magát, hogy elrejti a kezét, amelyre rá sem ismert. Voltak olyan esték, amikor a tükörbe nézve arra gondolt, holnaptól odafiigyeljen magamra. Előfordult, hogy a Monopban* kisebb vagyont tapsolt el különböző krémekre és samponokra. Olyan szavak kerültek be a szótárába, mint „feszítők”, „sejtrostok”, „hematit” vagy „kollagén”. Beiratkozott vízitornára, és időről időre megfogadta, hogy mostantól csakis ásványvizet iszik. Volt, hogy belevágott egy-egy zöldség-, fehérhús- vagy aszaltgyümölcs-diétába. De mindannyiszor erőt vett rajta az érzés, hogy mire jó ez az egész. Élete már túl volt a delelőjén, és ezek az erőfeszítések minden bizonnyal hasztalanok.

* A Monoprix nevű olcsó francia áruházlánc rövidítése.

Rose húszévesen ment férjhez. Hamarjában lett két sráca, Bastien és Gregory, meg egy válása különösebb bonyodalmak nélkül. Volt dolga főnökökkel, futó kalandokkal, egészségügyi problémákkal, be-beidéztek iskolai igazgatókhoz. Soha nem volt munkanélküli egyetlen napig sem, csak ha éppen úgy tartotta kedve. Jelenleg volt tizenharmadik havi fizetése és egy fehér Fiat Puntója, amelyet ritkán használt. A lakbére alacsony, a fiai találtak maguknak munkát és csajokat. Rosszul aludt, és már nem szövögetett terveket arra, hogy mit csináljon a szabadsága alatt. Néha úgy érezte, hogy az életét csupán a megszokás vezérli. Végül is ennyi volt az öröme, üldögni a bárban, Freddelel fecsegni, amíg elérkezik a bódulat, meg aztán ott volt neki Marie-Jeanne, a legjobb barátnője, aki keddenként és csütörtökönként csatlakozott hozzá.

– Amúgy jön ma este?

– Kicsoda?

– Marie-Jeanne.

– Ha minden igaz, igen.

– Ugyan, nincs itt egy lélek sem. Pofákat fog vágni.

– Mondtam már neki, hogy randizgasson. Hallani se akar róla.

A Royal hetente kétszer fodrászszalonná változott. Marie-Jeanne hajvágásonként tíz eurót kért, és két ügyfél között mindig bedobott egy pohár bort, így az ember jobban járt, ha inkább kora este tette próbára a képességeit. Rose-zal összetartotta őket az életkoruk, az, hogy többé-kevésbé lenézték a pasikat, hogy a gyerekeiktől kellő távolságot tartottak, no meg a megfeneklett sorsuk,

miközben másra vágytak. Mindenesetre nem volt miért pironkodniuk. Így vagy úgy, mindketten megküzdöttek a problémákkal. Számíthattak egymásra.

Rose megrendelte a következő pohár sört. Kezdték feltűnedezni az első vendégek, ő pedig jól érezte magát, rózsás kedvében volt. Amúgy, amikor Fred megemlítette a sokadik vasúti sztrájkot, amely megbénította az országot, Rose csak a szemét forgatta annak jeléül, hogy ő ennek ellenére jó hangulatban van. Marie-Jeanne végül valamivel kilenc után futott be. Rose akkor már túl volt a harmadik poháron.

– Hát te meg hol voltál?

– Rémes napom volt – mondta Marie-Jeanne. – Dugó dugó hátán megállás nélkül, Pompey óta. Az a rengeteg teherautó, tiszta kupleráj!

Aztán a fodrásznő szemügyre vette a terepet, esetleges kuncsaftok után kutatva. Nem volt nagy tömeg, de kihalt sem volt a bár. Mint minden este, Serge Kalt és Keuss döntötték magukba a söröket a pult végén. Rajtuk kívül margóra szorult törzsvendégek, szeszkazánok, kopaszodó punkok, reményvesztett melósok és tartósan munkanélküliek. Semmi igazán izgalmas. Marie-Jeanne nem számíthatott a harmincas asztaltársaságra sem, akik építészetről locsogtak és belga sört ittak. Maradt az a szemüveges pofa, aki egy jó tízessel fiatalabb mesztic csajt fűzött. Marie-Jeanne úgy sejtette, hogy Tinder-randi, és felsóhajtott.

– Csupa libsi meg csöves ... Meglátod, egy fityínget se fogok keresni egész este.

– Korán van még.

– Na jó, de hajnali kettőig nyírni a sérójukat, hát ahhoz sincs kedvem.

Így Marie-Jeanne rendelt egy ávizspálinkát, hogy abba fojtsa a bánatát, és felkapta az ott heverő újságot.

– Ez nem lehet igaz! Mióta tart már! Mit fárasztanak minket még mindig ezzel a sztorival?

Egy kézmozdulattal rácsapott a pletykalap címoldalára, ahol a Grégory-ügy legújabb fejleményei öt hasábon át terpeszkedtek. A Jacob házaspárt vád alá helyezték, Muriel Bolle-nak végre muszáj lesz megszólalnia, már vagy harminc éve tartott ez az egész. Rose még emlékezett a kezdetekre, az első fotóra, amely az *Est Républicain*ben jelent meg egy októberi reggelen. A gyermek teste egy csendőr karjában, sapkája az arcára húzva, keze-lába összekötve. Rose maga előtt látta botránnyosan aprócska cipőjét, ránézésre 25-ös lehetett. Öt órával korábban szegény kölyök még a kis autóival játszott egy kupac homokban. Most meg ez, a jeges víz, a vaku éles fénye, egy gyerek, akiből nem maradt más, csak egy darab hús. Amikor az egész elkezdődött, Bastien éppen ötéves múlt, annyi vagy csaknem annyi idős volt, mint az áldozat. Mint a környéken oly sokan, Rose is növekvő mohósággal falta a részleteket. A bűntény természetesen elborzasztotta. De volt ott valami más is, valami mélyebb. Ismerte ezeket az embereket. Ő is Meuse megyében nőtt fel egy ugyanilyen családban, amelyet ugyanígy átszótt a hallgatás és a harag, egy kis porfészek két gyárral és egymással szemben álló családi házakkal, vakfoltokkal és gyűlölködéssel, ami egészen